

Sekizinci

EYLÜL 2025 - SAYI: 1

M E C R A

KÜLLERDEN DOĞAN UMUT

GAZZE

Abdulkerim Aksoy - Ahmet Hamdi Köksal - Kemal Özer - Kerem Selçuklu - Mehmet Oktan - Muhammed Muhsin Köksal - Muharrem Öztürk - Muharrem Yener - Osman Deniz - Salih Beyoğlu - Selman Devocioğlu - Yunus Ali Uslu - Yusuf Gökhan Soku

İÇİNDEKİLER

• Editörden	1
• Çocukların Gözünden Savaş: Masumiyetin Sessiz Çığlığı	2
• Umudun ve Yıkımın Kıyısı: Gazze	3
• Gazze'nin Direniş Ruhunu Anlamak	4
• Merhamet ve İhanet	5
• Tarih Tekerrürden İbarettir	7
• Gazze'de Osmanlı Döneminden Sonra İngiliz Mandası ve Filistin Meselesi	10
• Gazze'nin Osmanlı Dönemindeki Stratejik Önemi	11
• Gazze'nin Kültürel Hafızası: Sanat ve Edebiyatta Direniş	13
• Gazze, Kalplerin İmanla Ölçüldüğü Yer	14
• Çocukların Gökyüzünde Gördüğü: Uçurtmalar mı? Yoksa Bombalar mı?	16
• Kemal Özer ile Röportaj	17
• Gazze'nin Çığlığı	19
• Gazze	20
• Gazze-i Mukaddese	21

Gazze, modern çağın en derin yaralarından biri. Yıllardır süregelen kuşatma, bombardıman ve ambargo; şehrin taşlarını, sokaklarını, evlerini tarumar ederken aslında bir halkın ruhunu da sınamaktadır. Çocukların gözlerinde eksilmeyen korku, annelerin yüreğinde tükenmeyen acı, babaların çaresizliği... Bütün bunlar, Gazze'nin gündelik yaşamının sıradan manzaraları hâline gelmiştir. Ne var ki, bütün bu karanlığın içinde sönmeyen bir ışık, küllerin arasından yeniden doğan bir umut vardır.

Gazze halkı, her yıkıntının ardından ayağa kalkmayı bilen, her kayıptan sonra yeniden dirilen bir iradenin adıdır. Bu topraklarda ekmek kuyruğunda bekleyen çocukların tebessümü, bir milletin sabrının ve sebatının en büyük kanıtıdır. Küller arasında açan bir çiçek misali, en ağır zulmün ortasında bile umudu yeşertmeyi başarmışlardır. Onların bu direnişi, sadece bir coğrafyanın değil, bütün insanlığın vicdanına seslenmektedir.

Dünya çoğu zaman sessiz kalıyor; ekranlara düşen görüntüler hızla unutuluyor, gündemlerin arasında kaybolup gidiyor. Oysa Gazze, bize unutmanın insanı ne kadar körelttiğini hatırlatıyor. Çünkü Gazze'yi unutan, aslında kendi insanlığını unuttur. Oradaki çocukların gözyaşında sadece bir bölgenin değil, bütün dünyanın geleceği saklıdır.

Bugün, bizlere düşen görev nettir: Gazze'nin çığlığını duymak, yarasına merhem olmak ve en önemlisi onların mücadelesine tanıklık etmektir. Zira Gazze, yalnızca bir trajedi değil; aynı zamanda direnişin, umudun ve inancın sembolüdür. Küllerden yeniden doğan bu umut, karanlığın en koyu anında bile aydınlığın gelebileceğini haykırmaktadır.

Gazze, bize insanlığın hâlâ ölmediğini hatırlatıyor. Umut, en zor şartlarda bile yeniden filizlenebiliyorsa, yarın için hâlâ sözümüz vardır. Ve o söz, Gazze'nin yanında durmaktır.

Ahmet Hamdi Köksal

Genel Yayın Yönetmeni

Ahmet Hamdi Köksal

Editör

Muhammed Muhsin Köksal

Sayı: 1 - Eylül 2025

E-posta: iletim@sekizincimecra.com

Her hakkı mahfuzdur.

Çocukluk ve Savaşın Karanlığı

Cocukluk, insan hayatının en saf, en masum ve en nesli dönemidir. Oyunlarla, hayallerle, kahkahalarla dolu olması gerekirken savaşın gölgesi bu dönemi kararttığına, dünyadaki en büyük adletsizliklerden biri yaşanır. Gazze’de büyüyen çocuklar, oyuncakları yerine moloz taşlarını, masal kitapları yerine bombaların uğultusunu, ninniler yerine siren seslerini tanıyor. Onların gözlerinden bakıldığında savaş; ne siyaset, ne coğrafya, ne de ideolojidir. Savaş, sadece bir ekmeğin bölünmemesi, bir annenin ağlaması, bir babanın geri dönmemesi demektir.

“ ÇOCUKLARIN GÖZÜNDEN SAVAŞ: MASUMİYETİN SESSİZ ÇIĞLIĞI ”

YUSUF GÖKHAN SOKU

Sessiz Çığlık: Dünya Vicdanına Çağrı

Çocukların gözlerinden akan yaşlar, aslında bütün insanlığın vicdanına düşen damlalardır. Onlar çoğu zaman konuşmaz, sadece bakar. Çünkü yaşadıkları travmayı tarif edecek kelimeleri bulamazlar. Sessizlikleri, en gürültülü haykırıştan daha etkilidir. Bir çocuğun gözlerindeki korku, dünyadaki bütün siyasal tartışmalardan daha anlamlıdır. Masumiyetin sessiz çığlığı bize tek bir hakikati hatırlatır: Dünya, çocuklar için güvenli bir yuva olmalıdır. Eğer bir yerde çocuklar savaşın gölgesinde büyüyorsa, orada insanlığın en büyük sınavı kaybediliyor demektir.

Çocukların Dünyasında Yıkımın İzleri

Bir çocuğun oyun alanı, dünyanın onun için kurduğu küçük bir evrendir. Ancak Gazze’de bu evren, yıkık binaların, toz bulutlarının ve boş bakışların arasında şekilleniyor. Çocukların oyun sesleri yerini feryatlara bırakıyor; umut dolu gözler, korkuyla gökyüzüne bakıyor. Bir çocuk için gece gökyüzünde parlayan yıldız, aslında bir dileğin habercisi olmalıydı. Ama Gazze’de o yıldız, bir bombanın ardından kalan ateş parçalarıyla karışıyor.

Savaş, çocukların dilini bile değiştiriyor. Onların sözlüğünde “korku”, “kayıp”, “yas” kelimeleri artık oyunlardan daha sık kullanılıyor. Oysa her çocuk, bir güvercinin kanadında barışı düşlemeli, bir zeytin dalında hayatın bereketini hissetmelidir.

Sonuç: Umudun Yeniden İnşası

Her şeye rağmen, çocukların kalbinde umut filizlenmeye devam eder. Bir çocuğun enkaz altındaki oyuncağını alıp yeniden gülümsemesi, insan ruhunun en büyük direnişidir. Bu yüzden savaşın karanlığını dağıtmanın yolu, onların umutlarını yeniden inşa etmekten geçer. Eğitim, barış, sevgi ve merhamet; çocukların gözlerindeki ışığı yeniden canlandıracak tek yollardır.

Gazze’nin çocukları, masumiyetin sessiz çığlığını bütün dünyaya duyuruyor. Onların gözlerinden süzülen bu çığlık, hepimize şunu hatırlatıyor: Barış, önce çocukların hakkıdır.

H aritalarda ince bir çizgi gibi uzanan bir kıyı...Doğu Akdeniz'in sabah rüzgârında neredeyse görünmez bir nokta. Ama bu küçük parça, dünyanın en ağır yüklerini taşıyor: Gazze. Gazete sayfalarında bir satır, televizyonda kısa bir haber, gündelik bir jeopolitik tartışma; oysa aslında insanlığın vicdanına yöneltilmiş en çetin sorulardan biri.

UMUDUN VE YIKIMIN KIYISI GAZZE

YUNUS ALİ USLU

Bir zamanlar ticaret yollarının incisi, farklı dillerin ve renklerin buluştuğu bir limandı Gazze. Çocuklar kumsalda deniz kabukları toplar, pazarlar baharat kokusuyla dalgalanırdı. Şimdi aynı sokaklarda sirenlerin yankısı var; çocuklar alfabe yerine hayatta kalmayı öğreniyor. Bir şehrin değişimi, bir çağın aynası gibi önümüzde duruyor.

Gazze'yi düşünürken rakamlar aklı geliyor: şu kadar ölü, bu kadar yaralı, bu kadar yıkılan ev... Oysa her rakam bir yüz, bir isim ve bir hikâyedir. Bir annenin çocuğuna söylediği ninni, bir babanın yıkık duvarlara çizdiği ev hayali, bir çocuğun defterine sığdırdığı güneş, bir dedenin torununa fısıldadığı umut... Bütün bunlar istatistiklerin gölgesinde kayboluyor; ama istatistiklerin ardında saklanan yüzler hâlâ var.

Ve tüm bu karanlığın içinde, hâlâ bir kıpırtı duyuluyor: yıkıntılar arasında filizlenen zeytin fidanları, bir öğretmenin çantasındaki kitaplar, dedesinin "Ruhumun ruhu" diye hitap ettiği küçük Rim'in gözlerinde parıldayan ışık...

Sayılar bu hikâyeleri susturamıyor; her bir rakamın içinde bir dünya saklı. Bu umut sessiz, kırıl-gan ama inatçı; tıpkı çölün ortasında yeşeren bir hurma gibi.

Gazze bize şunu hatırlatıyor: yıkımın ortasında bile hayat kendine yol bulur; acının gölgesinde bile insan onuru dimdik durabilir. Belki de bu yüzden Gazze'ye bakmak, sadece bir coğrafyayı görmek değil; kendi insanlığımıza ayna tutmaktır. Viran olmuş bir şehrin gölgesinde yeşeren umutları görebilmektir. Gazze bir şehirden fazlasıdır: Yeryüzünün en onurlu insanların yaşadığı, insanlığın ortak mirasıdır. Savaş ve kuşatmanın yanında dayanışma ve direncin de adıdır. Her cümle bir vicdan muhasebesi, her bakış bir tanıklıktır.

Karınca misali de olsa elimizden geleni yapmak, bu acının normalleşmesine izin vermemek; belki küçük, belki görünmez çabalar... ama insanlığın ipliği işte böyle örülür. Bugün ya da yarın, eninde sonunda "Özgür Filistin" haykırışı duyulacak. Çünkü tarih, her defasında direncin sesine kulak verir..

Gazze'nin hikâyesi bize hem acıyı hem umudu gös-teriyor. Sahi, biz bu sessiz çığlığı duyuyor muyuz?

Yüzyılların Yükünü Taşıyan Şehir

Gazze... Tarihin tozlu sayfalarında a-
dı nice kez anıl-
mış, nice medeniyetlerin
geçiş yolu olmuş bir şehir.
Doğunun batıya, Asya'nın
Afrika'ya açılan kapılarından
biri. Mısır'dan gelen kervan-
ların, Kudüs'e yönelen yolcular-
nın, Akdeniz'e açılan ticaretin merkezi.
Ama Gazze'nin adı, yalnızca tarih kitaplarında
değil, yüreklerde de bir yara olarak yaşamaya
devam ediyor. Çünkü bu şehir, yüzyıllardır işgal-
lerin, kuşatmaların, göçlerin, sürgünlerin ve dire-
nişlerin adresi oldu.

Bugün Gazze denince akla yıkıntılar, enkaz
altında kalan çocuklar, acı dolu bakışlar gelse de;
aslında bu toprakların ruhunu şekillendiren en
önemli unsur direniştir. Direniş, sadece silahla
verilen bir mücadele değil; umutla, sabırla,
inançla, sevgiyle örülmüş bir hayatta kalma
iradesidir. İşte bu yazıda, Gazze'nin direniş
ruhunu anlamaya çalışacak; tarihten bugüne
uzanan mücadele çizgisini, kültürel hafızadaki
yansımalarını ve insanlığın ortak vicdanına
bıraktığı izleri ele alacağız.

Tarihsel Arka Plan: Bitmeyen Kuşatmaların Şehri

Gazze, Akdeniz kıyısında, Asya ile Afrika'nın
kavşağında yer alır. Bu stratejik konumu, şehri
tarih boyunca cazip kıldığı kadar hedef haline de
getirmiştir. Antik çağlardan bu yana sayısız kez
işgal edilen, kuşatılan ve yeniden ayağa kalkan
Gazze, adeta "yıkılsa da küllerinden yeniden
doğan" bir şehir olmuştur.

Hazreti Ömer döneminde İslam topraklarına katılan
Gazze, tarihin en önemli İslam âlimlerinden biri olan
İmam Şafî hazretlerinin doğum yeri olarak da bilinir.
Bu topraklar sadece savaşların değil, aynı zamanda
bilginin, hikmetin ve irfanın da merkezidir. Ancak
modern dönemde özellikle 20. yüzyılın ortalarından
itibaren Gazze, dünyanın gözleri önünde en ağır
insani krizlerden birini yaşamaktadır.

GAZZE'NİN DİRENİŞ RUHUNU ANLAMAK

MUHAMMED MUHSİN KÖKSAL

1948'de İsrail'in kurulmasıyla
yüz binlerce Filistinli, yurtla-
rından sürülerek Gazze-
'ye sığındı. 1967'deki Altı
Gün Savaşı sonrasında
ise Gazze, işgalin en sert
yüzünü gördü. Abluka,
saldırıları, yıkımlar, ka-
yıplar... Her defasında
küllerinden doğan bu şe-
hir, sabrın ve direnişin
simgesi haline geldi.

Direnişin Kalbi: Halkın İradesi

Gazze'nin asıl gücü, topraklarından sökülüp
atılmaya çalışılsa da köklerinden vazgeçmeyen
halkıdır. Çocukların enkaz arasında oyun
oyarken dahi yüzlerinden eksik olmayan
tebessümü, annelerin kaybettikleri evlatlarının
ardından bile umutla direnmesi, babaların
yıkılmış evlerinin önünde yeni bir taş koymaya
devam etmesi... İşte Gazze'nin ruhu budur.

Direniş, sadece bir silahı eline almak değil;
hayatı yeniden kurmaktır. Elektriksiz gecelerde
mum ışığında çocuklarına masal anlatmak,
bombardıman altında ekmek pişirmek,

Kaleminden başka hiçbir silahlı olmayan bir acizin yorgun kelimelerini sizlere sunmak istiyorum. Söz söylemekten başka elinden hiçbir şey gelmeyenbiri olarak başlıyorum, utana sıkıla oluşturulmuş cümlelerime. Acziyetimin dışı vurumudur aslında söylemek istediklerim. Çepeçevre kuşatılmış bir dünyadan ruhları özgür insanların muhteşem direnişini anlatmak aslında gölgeye bakarak nesneyi tasvir etmek gibidir. Bizler müreffeh hayatlar peşinde koşan dünyalılar olarak hakikat erlerinin yılmaz mücadelesini anlatacak kadar izzet sahibi değiliz. Ekranların ardına saklanmış korkak vicdanlarımız kaydırıp geçiyor her gün onlarca akışı. İnsanlığın en büyük soykırımına şehadet etmemize rağmen önümüze düşen fotoğraflara bakmaktan imtina ediyoruz.

MERHAMET VE İHANET

MUHARREM ÖZTÜRK

Aslında Filistin meselesi bizlere merhametin doğurduğu maraz olarak örnek olmalı. Zira yaşadığı topraklarda katledilerek sürgüne maruz bırakılan Yahudilere kucak açan bir milletin guguk kuşu hikayesi misali sırtından hançerlenerek merhamet ettiği mazlumların nasıl zalime dönüştüğünü gösteren bir örnektir.

Allah'ın lanetlediği bu topluluk tarih boyunca hakikat ve iman edenlere karşı hep savaş vermiştir. Onlara doğru yolu göstermek için gönderilmiş peygamberleri katledecek kadar gözü dönmüş cani ve vahşi bu topluluk hiçbir zaman yıkım ve kıyımdan geri durmadı.

Evet Gazze!!!

Bu mücadeleye bitinceye kadar her gün Gazze'yi konuşacağım her gün Kudüs'ü paylaşacağım. Biliyorum onların çektiği acıyı paylaşamıyoruz, bari bir nebze olsun içimiz titresin. Bari birazcık kulak kabartalım yeni doğmuş bebeklerin bombalarla parçalanan vücutlarının çığlıklarına. Bari birazcık ses olalım vatanından tecrit edilmiş, eğitim hakkı, sağlık hakkı, hatta yaşama hakkı ellerinden alınmış mazlumların feryadına.

Batılı hokkabazların savaş suçu saydığı birçok eylem gerçekleştirilirken, insan haklarına aykırı birçok fiil hayata geçirilirken, üç maymunu oynamak onların işi de; bize ne oluyor! Onlar parayı ve gücü elinde tutanlara tapınmaktan hiç geri durmadılar peki biz Allah'a inandığını söyleyen bizler, tarih boyunca mazlumin yanında olmuş bizler bugün neden hala kısık bir sesle kınamaktan öteye gidemiyoruz?

Modern çağda yaşamının verdiği uyuşuklukla öyle uyutulduk ki; bir gün kıyım sırasının bize geleceğinin hiç farkında değiliz. Bütün dünyanın gözü önünde eğitim kurumlarını, hastaneleri, ambulansları ve göç eden kadın ve çocukları bombalamaktan bir an bile çekinmeyen aşağılık bu toplum bir sonraki adımda bizi hedef alacak bunu nasıl göremeyiz?

Hala İsrail ordusuna destek verdiğini açıklayan markaların ürünleri boğazımızda niçin düğümlenmez? Midemize bir taş gibi oturup bizi nasıl rahatsız etmez? Mescid-i Aksa'nın altını her gün oyup dinamitler döşeyen bu yaratıklardan nefret etmemiz için daha nasıl vahşi davranabilirler. Bütün bu suallerim nefsim ve kelimama kulak veren vicdanlarıdır.

Mavi Marmara gemisi Filistin'den döndüğünde Yenikapı'ya çekilmişti. 2011 yılında ziyarete gittiğimde gemide yaşananlar ders mahiyetindeydi.

İsrail özel kuvvet birliği helikopterden gemiye indiğinde ellerinde en gelişmiş silahlar ve karşılarında gönüllü aktivistler var. Siyonist askerler uğraşsa da ilk başta gemiyi ele geçiremiyor ve birkaç asker esir alınıyor. Esir askerler korkudan altını ıslatıyor elinde hiçbir silahı olmayan sivil insanlar karşısında. Bu kadar korkak bir milletin tüm İslam alemini suspus etmiş olması gerçekten hayrete şayan bir durum.

Kuşatmayı kırmak için ilk girişim Mavi Marmara'ydı. Ardından Madleen gemisi geldi. Şimdi Sumud filosu...

Her girişim yenilgi ile büyüyen bir zaferin habercisi. Her sefer zafere giden bir mağlubiyet olsa da ye'se düşmemeliyiz çünkü bir gün müjdelenen gün gelecek ve gargat ağaçları görevini yapacak...

Dünya tarihi, insanoğlu için büyük ibret ve hikmetler içeren çeşitli örneklerle dolu bir hazine niteliğindedir. Sosyal bilimlerden psikolojiye, dinler tarihinden ekonomiye, siyasetten hukuka kadar pek çok alana ışık tutan, eşsiz ve paha biçilemez dersler barındıran olaylar zincirini ihtiva eder. Güvenilir, objektif ve selim akla sahip kimselerin kayıt altına aldığı bu hadiseler, doğru ve derin bir tefekkürle okunduğunda geleceğe ışık tutacak nice hikmetlerin doğmasına imkân sağlar.

"TARİH TEKERRÜRDEN İBARETTİR"

ABDULKERİM AKSOY

Aslında işin özüne bakıldığında, eskilerin dediği gibi "tarih tekerrürden ibarettir." İnsanlığın yaratılışından bu yana gerçekleşen olaylar, hangi ilim dalının perspektifinden ele alınırsa alınsın, bu ifadenin doğruluğu kolaylıkla görülür. Dün olduğu gibi bugün de bir taraf haklı, diğer taraf haksız; bir taraf zalim, diğer taraf mazlum olmuştur.

Bugün de aynı zulüm ve mazlumiyet sahneleri gözlerimizin önünde cereyan ediyor. Gazze'de yaşananlar, tarihin tekerrür ettiğini acı bir şekilde hatırlatıyor. İşte biz bu yazımızda, geçmişten bugüne ışık tutacak örneklerle bakarak, tarihin bize neler öğrettiğini birlikte mütalaa edeceğiz.

Tarih boyunca zalimlerin safında yer almış toplumlar arasında, Yahudi toplulukları sıkça karşımıza çıkmaktadır. Sadece kendi menfaatlerini gözetken ve çoğu zaman zulüm ile anılan bu topluluklar, pek çok dönemde adaletsizlik ve haksızlığın sembolü olmuştur.

Tarih Sahnesinde Zulüm: Yahudilerin Peygamberlere Yaptıkları

Yahudilerin, sırf kişisel menfaatleri uğruna göz kırpmadan gerçekleştirdikleri aşağılama, tehdit ve işkencelerin başında peygamberler gelmektedir. Hz. Musa'dan (a.s) Hz. İsa'ya (a.s) kadar gönderilen tüm hidayet rehberleri, Yahudilerin psikolojik ve fiziki zulmünden nasiplerini almışlardır.

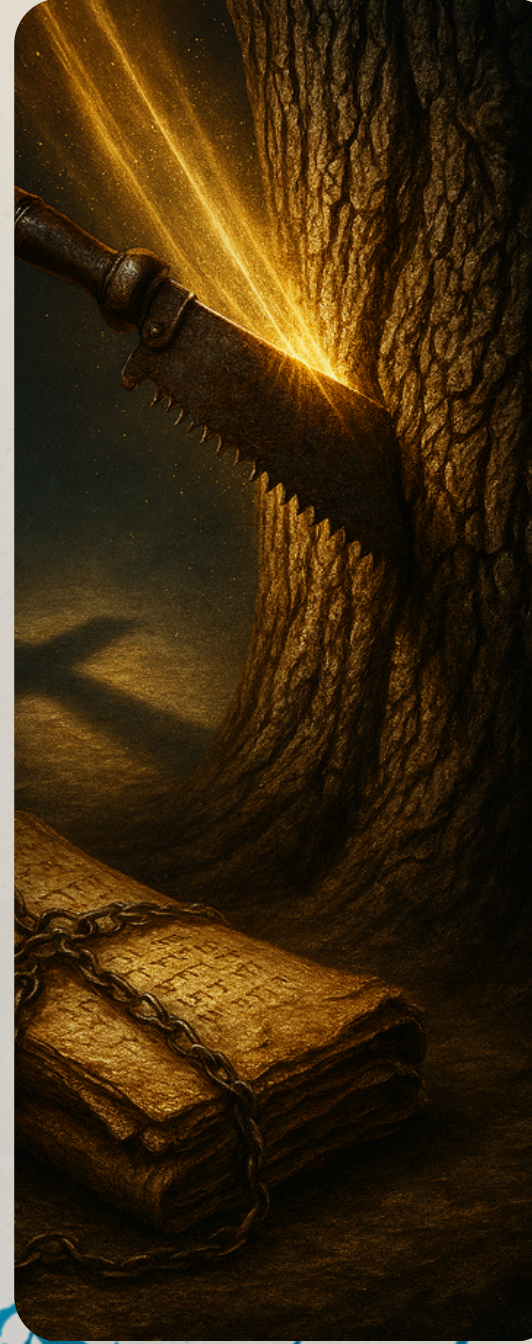
Peygamberler tarihini kronolojik olarak incelediğimizde, psikolojik baskı ve tehdide maruz kalan ilk peygamberin Hz. Zekeriya (a.s) olduğunu görmekteyiz. Hz. Musa'nın (a.s) vefatından sonra dini metinleri tahrif ederek kendilerini yer yüzünün tek sahibi addeden bazı Yahudi liderler, hidayet ve doğruluğu anlatarak insanları ebedi saadete davet eden Hz. Zekeriya'yı (a.s) hem sosyal hem ekonomik açıdan kendileri için bir tehdit olarak görmüşlerdir. Hz. Zekeriya (a.s), halkı tevhid inancına çağırırken, özellikle Yahudi din adamları dönemin yöneticileri aracılığıyla onun etkisini kırmaya çalışmış, halk nezdindeki itibarını zedelemek maksadıyla mesnetsiz iftira ve hakaretlere başvurmuşlardır.

Hz. Zekeriya'dan (a.s) sonra zulme maruz kalan diğer peygamber Hz. Yahya'dır (a.s). O da insanları hidayete davet ederken azgın Yahudi toplulukları tarafından önce psikolojik baskıya tabi tutulmuş, ardından davetinden vazgeçmeyeceğini anlayan düşmanları tarafından ölümlle tehdit edilmiştir. Nihayet Hz. Yahya, bir ağaca sığındığında Yahudiler, O'nu testere ile hem ağacı hem de Hz. Yahya'yı keserek peygamber kanı dökmüşlerdir.

İlahi hikmet açısından bakıldığında, Allah Teâlâ, Yahudi topluluğunun kendilerine çeki düzen vermesi ve Tevrat kanunlarıyla doğru yola gelmeleri için defalarca peygamberler göndermiştir. Ancak azgın Yahudi topluluğu, gelen her elçiyi çeşitli bahanelerle reddetmiş ve sapkınlıkta boyyatlamaya devam etmiştir.

İslam alimlerine göre Hz. Musa'dan (a.s) Hz. İsa'ya (a.s) kadar gönderilen peygamberlerin tamamı, bazı ufak değişiklikler dışında Hz. Musa'nın şeriatıyla hareket etmiştir.

Yahudiler tarafından zulme uğrayan diğer peygamber Hz. İsa'dır (a.s). Allah Teâlâ Hz. İsa'yı gönderdiğinde İncil'de yer alan şeriata göre hareket edilmesi emredilmiş, fakat Yahudi liderler ve çevreleri, toplum nezdindeki itibarlarının sarsılacağını anlayınca Hz. İsa'ya karşı mücadeleye başlamışlardır. Önce O'nun mübarek annesi Hz. Meryem'e zina iftirası atılmış, ardından Hz. İsa insanları hak yola davet etmeye başlayınca peygamber olduğunu mucizelerle ispat etmesi talep edilmiştir. Hz. İsa, tüm bu hakaret ve taleplere sabırla cevap vermiş; ancak kalplerle mühürlenmiş topluluk ona karşı koymaya devam etmiştir. Mücadele, fikir ve itibar boyutundan çıkıp siyasi ve fiziki şiddete dönüşmüş, dönemin bazı Yahudi liderleri halkı galeyana getirerek Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesini talep etmişlerdir. Ancak Allah Teâlâ Hz. İsa'yı katında yüce bir makama yükselterek korumuştur.

Zulüm Pazarından Nasibini Alanlar

Yahudilerin zulüm pazarından payını alan sadece peygamberler değildir. Bugün Gazze'de olduğu gibi geçmişte de Yahudi liderlerin çıkarlarını tehdit eden her kişi ve kurum hedef tahtasının merkezine yerleştirilmiştir.

Hz. İsa'nın (a.s) göğe yükseltilmesinin ardından onun kutlu davasını göğsünü gererek yaşatmaya çalışan havariler Yahudilerin mazlumlar kervanı da yerini almışlardır. Yahudi din adamlarının önde gelenleri dönemin aristokrasinin gözüne girerek kendileri için tehlike arz ettiğini düşündükleri havarileri dönemin yargıl meclislerine götürerek ya katledilmelerine yahut tehcir edilmelerine neden olmuşlardır.

Zulüm zincirine takılanlar sadece din adamları değildi. Fikir ve felsefe dünyasında çığır açan birçok isimde Yahudilerin saldırılarına uğradı. Söz konusu kimselerden birisi felsefe dünyasının önde gelen isimlerinden Sokrates'ti. Üstad Necip Fazıl'a göre Sokrates, yaşadığı çağda toplumdaki ahlaki ve sosyolojik çözülmeyi fark eden ve dünyaya ne için kimin tarafından gönderildiğini sorgulayarak insanlara bunu fark ettirmeye çalışan tevhid ehli bir kişiydi. Sokrates'in gayesi insanları kendi etrafında değil hakikat etrafında toplamaktı. O fırsat buldukça insanlara dünyaya neden geldiklerini sorup sorgulatarak hakikat güneşinin önündeki perdeleri aralamak istiyordu.

Sokrates kimseyi zorla lafa tutup konuşan bir kimse değildi. O sadece yanına gelip can kulağıyla dinleyecek kimselere hitap ederdi. Sokrates'in hayata dair sorgulamaları ve açıklamaları kısa zamanda halk arasında rağbet bulmaya başladı. Sokrates'i dinleyen çoğu kişi artık ne için yaşadığını ve neye hizmet ettiğini sorgulayarak din ve siyaset lobilerinin kötü niyetli amaçlarına karşı çıkmaya başlıyordu.

Yahudi din adamları durumdan rahatsız olunca Sokrates'i dönemin Yunan yöneticilerine şikayet ettiler. Gerekçeleri Sokrates'in halkın aklını karıştırarak devlete karşı sadakatlerini zedelemesiydi. Yaklaşık beş yüz kişiden oluşan dönemin yargı meclisi Sokrates'i sorgulamaya çağırdılar. Sokrates her zaman olduğu gibi hak bildiği şeyi çekinmeden tüm yargıçların yüzüne haykırdı. Onlara çeşitli sorular sorarak yargıçların dahi fikir dünyasını altüst etti. Sokrates tüm mücadelesine rağmen Yahudilerin yargıçların büyük çoğunluğunu ikna etmesiyle tarih yine tekerrür etti ve Sokrates'in idamına karar verildi.

Netice

Tarihin birkaç sayfasını kurcalayarak aktardığımız bu olaylar bir gün Gazze'de yaşananların aslında bir ilk olmadığını gözler önüne seriyor. Ortaya çıktıkları ilk tarihten itibaren kişisel çıkar ve menfaatlerini herkesin ve her şeyin üstünde tutmayı bir ideoloji haline getiren Yahudilerin bugün Gazze'de işledikleri suçu anlamak için fazla çaba göstermeye gerek yok. Çünkü denildiği gibi tarih tekerrürden ibarettir.

smanlı İm-
parator-
luğu'nun

Birinci Dünya Savaşı sonunda bölgeden çekilmesiyle birlikte Gazze ve çevresi, 1917'den itibaren İngiliz işgali altına girmiştir. Bu işgal, yalnızca askeri bir hâkimiyetin ötesinde, Filistin topraklarının kaderini köklü bir şekilde değiştiren sürecin başlangıcı olmuştur. Gazze, tarih boyunca Kudüs ile Mısır arasındaki stratejik konumuyla öne çıkmış, Osmanlı idaresinde ise vakıflar, eğitim kurumları ve dini merkezlerle canlı bir şehir olarak varlığını sürdürmüştür. İngilizlerin gelişleriyle birlikte bu düzen bozulmuş, bölge halkı hem siyasi hem de toplumsal olarak büyük bir belirsizlik içerisine girmiştir.

İngiliz Mandası döneminde Filistin topraklarının geleceği, dünya siyasetinde büyük güçlerin çatışma alanına dönüşmüştür. 1917'de yayımlanan Balfour Deklarasyonu, Yahudilere Filistin'de bir "ulusal yurt" kurulmasını vaat etmiş ve bu durum Gazze dâhil tüm bölge için derin sarsıntılara yol açmıştır. Arap nüfus, topraklarının ellerinden alınacağı ve kendi varlıklarının hiçe sayılacağı endişesiyle tepki göstermiştir. Bu dönemde Gazze halkı da diğer Filistinli şehirlerle birlikte siyasi protestolar düzenlemiş, mitingler ve gösterilerle İngiliz yönetimini ve siyonist yerleşim politikalarını reddetmiştir.

1920'ler ve 1930'larda, Yahudi göçlerinin artmasıyla birlikte Filistin genelinde olduğu gibi Gazze'de de gerilimler yükselmiştir.

İngiliz yönetimi, bir yandan bölgeyi askeri yöntemlerle kontrol etmeye çalışırken, diğer yandan Yahudi yerleşimcilerin güvenliğini sağlayacak düzenlemeler yapmıştır.

GAZZE'DE OSMANLI'DAN SONRAKİ DÖNEM: İNGİLİZ MANDASI VE FİLİSTİN MESELESİ

SALİH BEYOĞLU

Bu, Filistin halkı nezdinde büyük bir adaletsizlik olarak görülmüş ve Gazze'de hareketlerin güçlenmesine sebep olmuştur. Özellikle 1936-1939 yılları arasında gerçekleşen Büyük Arap İsyanı'nda Gazze önemli bir merkez hâline gelmiş, halk hem İngilizlere hem de siyonist güçlere karşı direnişe katılmıştır.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise Filistin meselesi uluslararası bir boyut kazanmış, Birleşmiş Milletler'in 1947'de aldığı taksim kararıyla Gazze'nin geleceği de belirsizliğe sürüklenmiştir. BM planına göre Gazze, Arap devletine bırakılacaktı ancak 1948 Arap-İsrail Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte bu karar uygulanamamıştır. Savaşın ardından Gazze, Mısır'ın idaresi altına girmiş, on binlerce Filistinli mülteci bölgeye sığınmıştır. Bu durum, Gazze'nin demografik yapısını kökten değiştirmiş ve şehir, mülteci kamplarıyla dolup taşmıştır. 1948'den itibaren Gazze yalnızca bir şehir değil, Filistin meselesinin sembollerinden biri hâline gelmiştir.

Osmanlı'dan sonra İngiliz Mandası altında Gazze, Filistin meselesinin kalbinde yer alan bir şehir olarak öne çıkmıştır. İngilizlerin uyguladığı politikalar, Yahudi göçünün teşvik edilmesi ve Arapların siyasi haklarının kısıtlanması, bölgeyi sürekli bir çatışma alanına dönüştürmüştür. 1948 sonrası yaşanan gelişmelerle birlikte Gazze, yalnızca coğrafi bir mekân değil; sürgün, mültecilik, direniş ve kimlik arayışının bir sembolü hâline gelmiştir.

Bugün hâlâ Gazze'nin kaderi, Osmanlı sonrası başlayan bu tarihi sürecin doğrudan bir sonucudur.

Gazze, tarih boyunca coğrafi konumu itibarıyla önemli bir kavşak noktası olmuştur. Doğu Akdeniz kıyısında yer alan bu şehir, hem ticaret yollarının kesişiminde bulunması hem de stratejik askeri bir üs işlevi görmesi nedeniyle Osmanlı Devleti için büyük önem arz etmiştir. 1517 yılında Yavuz Sultan Selim'in Mercidabık Zaferi sonrası Osmanlı hâkimiyetine giren Filistin toprakları, dört asır boyunca Osmanlı'nın en uzun süreli istikrar sağladığı bölgelerden biri olmuştur (Demir, 2019). Bu süreçte Osmanlılar, Gazze'nin gerek siyasi gerekse ekonomik açıdan stratejik konumunu özenle değerlendirmişlerdir.

GAZZE'NİN OSMANLI DÖNEMİNDEKİ STRATEJİK ÖNEMİ

SELMAN DEVECİOĞLU

Osmanlı Hâkimiyetinin Başlangıcı ve Kudüs'ün Önemi

1517'de Kudüs'ün Osmanlı hâkimiyetine girmesiyle birlikte, Filistin topraklarının idaresi Osmanlı'nın doğrudan kontrolüne geçmiştir. Kudüs, Mekke ve Medine'den sonra üçüncü kutsal şehir olarak görülmüş, Osmanlı Devleti bu bölgenin barış ve huzur içerisinde idaresine daima önem vermiştir (Osmanlı Belgelerinde Filistin, 2009). Osmanlı yönetimi, bölgede yaşayan Müslüman, Hristiyan ve Yahudilerin dini özgürlüklerini korumayı ve onların ibadetlerini serbestçe yerine getirmelerini sağlamayı devlet politikası haline getirmiştir.

Gazze'nin Stratejik Konumu

Gazze, Osmanlı döneminde özellikle üç açıdan stratejik bir önem taşımıştır: askeri, ticari ve dini. Şehir, Mısır ile Şam arasındaki ana geçiş noktası olduğundan, Osmanlı'nın Levant bölgesindeki askeri güvenliği açısından kritik bir rol üstlenmiştir. Ayrıca, doğu-batı ticaret yollarının kesişiminde yer aldığı için ekonomik açıdan da stratejik bir merkezdi. Gazze, tarım ve ticaret potansiyeli sayesinde bölgesel ekonomiye canlılık kazandırmış, aynı zamanda Osmanlı'nın mali sistemine katkıda bulunmuştur.

XIX. Yüzyılda Osmanlı'nın Filistin Politikası

XIX. yüzyılın son çeyreğinde Filistin, uluslararası güçlerin müdahalelerine sahne olmuştur. Batılı devletlerin bölgeyi ele geçirme gayretleri Osmanlı'yı yeni tedbirler almaya zorlamıştır. Buna rağmen Osmanlı yönetimi, barış ve istikrarı korumaktan vazgeçmemiştir. Kanun ve yönetmelikler çerçevesinde hareket edilmiş, uluslararası normlara riayet edilmiştir. Bu dönemde alınan idari, askeri ve ekonomik tedbirler, Osmanlı'nın bölgede düzeni sağlama iradesinin bir göstergesi olmuştur. Devlet, gelişen olaylara müdahale ederken hukuki sınırların dışına çıkmamaya özen göstermiştir.

Gazze'nin Osmanlı Arşiv Belgelerindeki Yeri

Devlet Arşivleri'nde bulunan belgeler, Gazze'nin Osmanlı dönemindeki önemini gözler önüne sermektedir. "Osmanlı Belgelerinde Filistin" adlı yayında, Gazze'deki idari uygulamalara, vergi düzenlemelerine ve bölgedeki toplumsal yaşama dair pek çok bilgiye ulaşılmaktadır (Osmanlı Belgelerinde Filistin, 2009). Bu belgeler, Osmanlı'nın Gazze'ye yalnızca stratejik değil, aynı zamanda insani ve dini bir merkez olarak da değer verdiğini göstermektedir.

Gazze, Osmanlı döneminde yalnızca askeri ve ekonomik bir merkez değil, aynı zamanda barış, hoşgörü ve istikrarın sembolü olmuştur. 1517'den 1917'ye kadar süren dört asırlık Osmanlı yönetimi, Gazze'nin tarihteki en uzun istikrar dönemine şahitlik etmesini sağlamıştır.

Osmanlı'nın bölgeye yönelik politikaları, dini özgürlükleri koruma, uluslararası baskılara rağmen istikrarı sürdürme ve hukuki normlara bağlı kalma yönleriyle dikkate değerdir. Günümüzde Gazze'nin yaşadığı çatışmalar düşünüldüğünde, Osmanlı'nın bu uzun barış döneminin tarihsel önemi daha da anlam kazanmaktadır.

Kültürün Direniş Gücü

Gazze'nin adı çoğu zaman savaş, yıkım ve abluka ile anılır. Ancak bu toprakların kalbinde, yüzyıllardır süregelen zengin bir kültürel miras da yaşamaktadır. Gazze halkı, tarih boyunca yalnızca siyasi ya da askeri direniş göstermemiş; aynı zamanda kültür, sanat ve edebiyat aracılığıyla kimliğini korumuş ve dünya ya sesini duyurmuştur. Kültürel hafıza, halkların hayatta kalmasını sağlayan en güçlü sıgındır. Gazze'de bu hafıza, her bombadan, her yıkımdan, her kuşatmadan sonra yeniden canlanmıştır.

Edebiyatın Tanıklığı

Filistin edebiyatı, halkın yaşadığı acıların ve umutların en güçlü tanıklarından biridir. Şairler, yazarlar ve düşünürler, kalemlerini birer direniş aracı olarak kullanmışlardır.

Mahmud Derviş'in dizeleri, yalnızca Filistin'in değil, tüm dünyanın vicdanına seslenmiştir. Onun satırlarında, sürgün edilmiş bir halkın özlemi, çocukların umudu, annelerin gözyaşı ve direnişin onuru vardır. Gazze'de yazılan her satır, bir tarih belgesi, bir kimlik savunusu, bir varlık ispatıdır.

GAZZE'NİN KÜLTÜREL HAFIZASI: SANAT VE EDEBİYATTA DİRENİŞ

AHMET HAMDİ KÖKSAL

Sanatın Sessiz Çığılı

Resimler, duvar yazıları ve karikatürler; Gazze'nin kültürel direnişinde önemli bir yer tutar. Sokak duvarlarına çizilen grafitiler, halkın dünyaya attığı sessiz ığılıklardır. Yıkılmış binaların duvarlarında görülen resimler, bir halkın yok edilmek istenen kimliğinin yeniden var oluşudur. Sanat, çoğu zaman kelimelerin anlatamadığını dile getirir. Gazze'de sanat, sadece estetik bir uğraş değil, aynı zamanda bir tanıklık ve bir direniş biçimidir.

Müziğin Umudu Taşıyan Ezgileri

Gazze'de müzik, halkın kalbinden yükselen bir dua gibidir. Ezgiler, ağıtlarla iç içe geçse de umut taşır. Ninniler, çocuklara sadece uyku getirmez; aynı zamanda bir kimlik aktarıcıdır. Geleneksel Filistin müzikleri, kuşaktan kuşağa aktarılarak bir milletin hafızasını taşır. Udundan kanuna, darbukadan ney'e kadar enstrümanlar, Gazze'nin sesini dünyaya ulaştıran köprülerdir. Müziğin gücü, savaşın sesini bastırmasa da insan ruhunun tükenmediğini haykırır.

Kültürel Hafızanın Direnci

Gazze'nin kültürel hafızası, yalnızca bir geçmiş anlatısı değildir. Aynı zamanda bugünün ve yarının da teminatıdır. Sanat, edebiyat ve müzik; işgalin, yıkımın ve zulmün karşısında bir milletin var olma mücadelesinin sessiz ama güçlü şahitleridir. Gazze bize şunu hatırlatır: Tüfekler sustuğunda geriye kalan, halkların şarkıları, şiirleri ve resimleridir. Ve işte o zaman, kültürel hafıza gerçek zaferin en kalıcı nişanı olur.

Gazze yalnızca bir şehir değildir; kalplerin imanla ölçüldüğü yerdir. Çünkü Gazze'nin yarısına duyarsız kalan kalp, aslında kendi imanının nabzını kaybetmiştir. İman, sadece namazda secdeye kapanmak değil; zulme karşı dimdik durmak, mazlumun yanında saf tutmaktır. Gazze'de yıkılan evler, aynı zamanda Müslümanların imtihanıdır. Kim mazlumun çığlığına kulak verirse, imanını diri tutar; kim sırt çevirirse, imanını zedeler. Gazze, işte bu yüzden ümmetin kalbini yoklayan ilahî bir terazidir.

Ey ümmetin evlatları! Neredesiniz? Gazze yanarken hangi sessizliğe sığındınız? Kudüs ağlarken hangi telaş kulaklarınızı sağır etti? Zulme karşı susmak, zalimin yanında durmaktır. Gazze'nin çığlığına kulak tıkayan, aslında kendi kalbinin çığlığını susturmaktadır.

GAZZE: KALPLERİN İMANLA ÖLÇÜLDÜĞÜ YER

MUHARREM YENER

Gazze yanarken, insanlık onuru enkaz altında can verirken, nerede o insan halarını dillerinden düşürmeyen sözde medeni Avrupa? Masum bir hayvana zarar verilse ayağa kalkan dünya, yüzlerce çocuğun ölümünü istatistiksel bir rakam gibi geçiriyor. Her fırsatta "özgürlük, eşitlik, insan hakları" diye nutuk atan Batı, Gazze söz konusu olunca sağır, dilsiz ve kör kesiliyor. Bu çifte standart, Batı'nın medeniyet maskesini düşürüyor. Çünkü gerçek medeniyet mazlumun yanında durmaktır; zalime göz yummak değil. Avrupa'nın suskunluğu, zalimin suçuna ortak olmaktadır.

Resûlullah (s.a.v.) buyurur "Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine merhamet etmede ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar." (Buhârî, Edeb 27; Müslim, Birr 66) Bugün Gazze, ümmetin bedeninde açılmış kanayan bir yaradır. Çocukların çığlığı, annelerin gözyaşındaki yakarış, babaların enkaz altındaki secdesi... Hepsi yalnızca Gazze halkının değil, bütün ümmetin kalbine kazınmış bir acıdır. Bu acıyı hissetmeyen, aslında kendi imanının nabzını kaybetmiş demektir.

Zulme dur demek sadece bir vicdan işi değil; şeref ve haysiyet meselesidir. Müslüman, haysiyetini zalimin gölgesinde değil; mazlumun yanında durarak korur. Gazze'nin yarısına merhem olmak, imanımızı diri tutmanın yanı sıra, ümmetin onurunu ayağa kaldırmaktır. Sessizlik, zillete razı olmaktır; direniş ise izzetin yoludur.

GAZZE: KALPLERİN İMANLA ÖLÇÜLDÜĞÜ YER

Gazze bugün yalnız kaldıysa, bunun en büyük sebebi ümmetin parçalanmışlığıdır. Bir zamanlar tek yürek olan ümmet, şimdi sınırlarla, çıkarlarla, dünya menfaatleriyle bölündü. Herkes kendi derdine düş-tü; kardeşin kanı akarken, kardeşi arkasını döndü. Gazze'nin enkazı, aslında ümmetin parçalanmış kal-binin enkazıdır. Birlik ve beraberliğin kaybolduğu yerde izzet de kaybolur. Oysa ümmet, Resûlullah'ın (s.a.v.) bize bıraktığı en büyük miras olan vahdeti yitirmemeliydi. Dünya menfaatleri Müslümanları al-dattı. Hâlbuki mazlumun yanında durmak iman meselesiydi. Gazze'nin yıkılışında sadece zalimin bom-bası değil, ümmetin dağınıklığının da payı vardır.

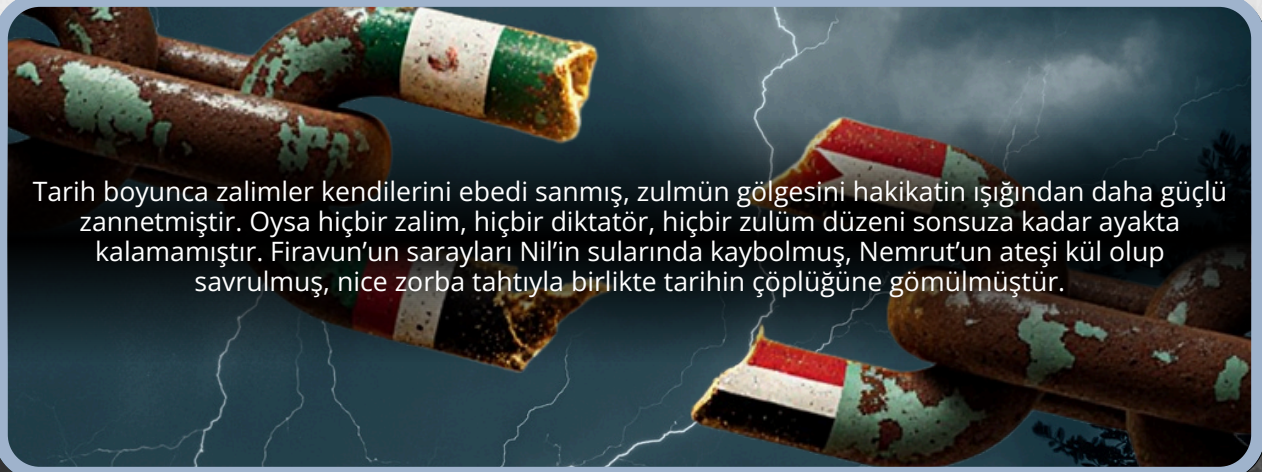
Gazze'nin önemi yalnızca siyasi ya da coğrafi değildir. O, ümmeti ilk kiblesine bağlayan kapıdır. Mescid-i Aksâ, Müslümanların ilk kiblesi, Resûlullah'ın (s.a.v.) miraca yükseldiği mübarek mekândır. Cenâb-ı Hak buyurur: "Kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya gö-türen Allah, her türlü noksandan yücedir..." (İsrâ, 1) Mirac mucizesiyle yüceltilmiş bu mekân, ümmetin kalbine bırakılmış bir emanettir. Gazze işte bu emanetin eşliğinde duran nöbettir.

Bugün Gazze'nin üzerine yağın bombalar, ümmetin kal-bine düşen kıvılcımlardır. Çocukların taşla yazdığı direniş, annelerin gözyaşındaki sabır, babaların secdedeki tesli-miyeti... Bunlar imanla yazılmış destanlardır. Gazze'nin mücadelesi, aslında Mescid-i Aksâ'nın mücadelesidir. Çünkü Kudüs'ün kubbesine yönelen her zulüm, Gazze'-nin sokaklarında yankı bulmaktadır.

Gazze'yi unutan, imanını unuttur. Kudüs'ü unutan, Efendi-mizin mirasına sırt çevirir.

Gazze'yi unutan, imanını unuttur. Kudüs'ü unutan, Efendimizin mirasına sırt çevirir. Mescid-i Aksâ'yı unutan, miracın gölgesinde kalamaz. Gazze'nin çığlığına kulak ver! Çünkü bu çağrı yalnızca bir şehirden değil; Osmanlı'nın emanetinden, ümmetin birlik mirasından, Mescid-i Aksâ'nın kubbesinden, Resûlullah'ın mirasından ve ümmetin şerefinden yükselmektedir.

Tarih boyunca zalimler kendilerini ebedi sanmış, zulmün gölgesini hakikatin ışığından daha güçlü zannetmiştir. Oysa hiçbir zalim, hiçbir diktatör, hiçbir zulüm düzeni sonsuza kadar ayakta kalamamıştır. Firavun'un sarayları Nil'in sularında kaybolmuş, Nemrut'un ateşi kül olup savrulmuş, nice zorba tahtıyla birlikte tarihin çöplüğüne gömülmüştür.

Gazze'nin üzerinde dolaşan kara bulutlar da işte bu zulmün simgesidir. Her gün bir çocuğun gözyaşıyla, bir annenin feryadıyla, bir babanın yüreğine düşen korla ağırlaşan bu bulutlar elbet dağılacaktır. Çünkü zulüm baki değildir; çünkü mazlumun duası, zalimin ordusundan daha güçlüdür. Allah'ın inayeti yakındır. Zulmün en karanlık anında, sabahın en aydınlık vaktine bir adım kalır. Bugün Gazze'de yankılanan inilti, yarın özgürlük ezgisine dönüşecektir. Kanla yoğrulmuş sokaklar, çocukların neşeli adımlarıyla yeniden can bulacaktır.

Mümin yüreği bilir ki: sabırla beklemek, umutla direnmek, imanla sebat etmek, zalimlerin hesaplarına en büyük cevaptır. Çünkü Rabbimiz vaad etmiştir: "Zulmedenler nasıl bir akıbete uğrayacaklarını yakında bileceklerdir." (Şu'arâ- 227). Bu yüzden kalbimizi umuda, dilimizi duaya, elimizi hayra çevirelim. Gazze'nin kara bulutlarını dağıtacak olan, mazlumların duasıyla göğe yükselen rahmettir. Ve o rahmet, çok yakındır...

ÇOCUKLARIN GÖKYÜZÜNDE GÖRDÜĞÜ; UÇURTMALAR MI? YOKSA BOMBALAR MI?

MEHMET OKTAN

Hayatın eğlenceyle geçtiği, herhangi bir sorumluluğun olmadığı, oyun odaklı bir çağ....Her düşüncenin masum olduğu acziyet zamanları... Anne baba olmadan hayatını idame ettirmesi çok zordur çocuğun ya da genel bir deyişle himaye eden bir koruyucunun. Ebeveynin üzerine titrediği zamanlardır çocukluk; bir yeri acıdığına anne yüreğinin de sızladığı, biri tarafından zarar gördüğünde babanın aslanlaştığı zamanlar... Ama işin en nihayetinde aslan da acizdir, şefkatli anne de, en güçlü insan da.

Her türlü acziyete rağmen çocuk olmak güzeldir. Ama hangi çocuk? Akşam işten eve gelirken babasının oyuncak silah aldığı çocuk mu? Yoksa gerçek silah namlusundan çıkan mermiyle kanatlanıp uçan çocuk mu? Her gece şefkatle annesinin bağrına bastığı çocuk mu, yoksa gözlerinin önünde annesinin alkanlara boyandığı çocuk mu? “Öf ben bunu yeneceğim!” deyip önüne türlü seçenekler sunulan çocuk mu, yoksa taş kaynayan tencerenin önünde bir umut bekleyen çocuk mu? Sanal ortamda oynadığı oyunlarda düşmana karşı koyan mı, yoksa elindeki sapanla cesurca Siyonizme direnen çocuk mu?

Her yaşanmışlık kadar, alınan her nefes kadar örnek verebiliriz. Lakin önemli olan bizim ne yapıp ne yapamadığımız, zulme ne kadar başkaldırdığımızdır. Kendi evladımızın çektiği en ufak acıda içimiz sızlarken ümmetin evlatlarının yarasını ne kadar sardığımızdır. Efendimiz (s.a.v.) “Müslüman, Müslüman’ın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu yardımsız bırakmaz ve onu hor görmez...” buyurmuştur. Bu buyruk hepimizin muhatap olduğu bir emirdir. Zulme duyarsız kalmamamız için bize bir rehberdir.

Evet, kardeşlerimizi, ümmetin masum çocuklarını yardımsız bırakmamamız lazım. Hz. İbrahim’in içine atıldığı ateşi söndürmek için ağzında bir damla su taşıyan karınca misali, gücümüz nispetince gayret etmek mümin olarak bizlerin görevidir. Bir başka vazifemiz de ailemizi ve çocuklarımızı bilinçlendirmek, onları Rabbani düsturla eğitmek ve nimetlerin sıradanlaşmaması için her daim şükrü telkin etmektir. Kafamızı kaldırıp dünyaya farklı perspektiflerden bakmadıkça içinde bulunduğumuz büyük nimetlerin sıradanlaşması kaçınılmazdır.

Her gün akşam başımızın altında yumuşak bir yastıkla uykuya dalmak bize artık çok normal bir durum gibi gelebilir. Ama bırakalım yastığı, sığınacak bir evi olmayan, çadırlarda yatıp kalkan biri için başını yumuşak bir yastığın üstüne koymak büyük bir ayrıcalıktır. Çocuklarımızla vakit geçirip oynamak, onların ihtiyaçlarını karşılayabiliyor olmak, çocuğunu doyuramayan, ihtiyaçlarını karşılayamayan bir ebeveyn için çok daha büyük bir ayrıcalıktır.

Çocuklarımızla bombalar altında değil, gökyüzünde süzülen uçurtmaların altında vakit geçirmek en büyük şükür sebebizden biri olamaz mı? Evet, halimize çok şükredip bilinçli bireyler yetiştirme gayretinde olmalıyız.

Her gün masum çocukların hayatına gözlerini kapadığı, bir taraftan da yeni gözlerin açıldığı bu dünyada, zalimlere karşı mazlumların safında dimdik durarak, yeni nesiller için umut olmak hepimize nasip olur inşallah.

KEMAL ÖZER İLE RÖPORTAJ

Gazze, tarih boyunca pek çok medeniyetin uğrak noktası oldu. Bugün yaşananların kökenlerini anlamak için, Gazze'nin tarihî önemini nasıl okumalıyız

Bazı topraklar sadece toprak parçası, bazı şehirler sadece şehir değildir. Tıpkı Mekke, Medine, Kudüs ve İstanbul gibi. Resulullah'ın kabri şeriflerine konan toz bütün topraklardan kıymetlidir. Zira ona diğerlerine nasip olmayan olmuş ve Resulullah Aleyhis-selam'ın kabri şeriflerince kabul edilme şerefine nail olmuştur. Gazze'nin Resulullah (a.s.v.) ile peygamber evvelinden gelen bir ünsiyeti, irtibatı ve bağı var. Ayrıca tıpkı İstanbul gibi iki kıtanın kesişim kavşağında. Beşeri, siyâsî ve iktisâdî mânâda da stratejik bir yer. Hac yolunun en mühim güzergahlarından... Mısır'a açılan kapı ve daha çok şey gözlenebilir. Bugün ise insanlığın ölüm değil diriliş sahnesi. İnsanlığa yahudinin nasıl iğrenç bir varlık olduğunu Kur'an'dan ilham alarak haykıran yerin adı.

Osmanlı'dan günümüze uzanan süreçte Gazze'nin siyasi ve kültürel kimliği sizce nasıl dönüştü? Bu dönüşümde hangi kırılma noktaları dikkat çekiyor?

Aslında Gazze'nin kaderiyle Osmanlı'dan koparılan diğer coğrafya ve şehirlerin kaderi birbirinden pek farklı değil. Tek fark yaşa-nan zulüm ve soykırımların zaman dilimleri ve metrajları farklı o kadar. Osmanlı farklı millet kimliklerinin, kültür ve inançların benzersiz bir tutkalydı. O muhteşem tutkala önce İngiliz'in sonra diğer Avrupalıların ardında Amerikalının yardımıyla Yahudi'nin aşağılık eli değdi. O ifsad edici el yüzünden dünyanın her yeri cehenneme dönüştü. Endülüs'ün düşmesi-ni sağlayan el de aynı eldi.

Müslümanların düşmana benzer ezikliği Tanzimat ile başlasa Osmanlı sonrasında adeta her yeri esir aldı. Ancak Gazze buna direnen nadir örneklerden biri. Gazze'nin bugün yaşadığı zulüm aslında Gazze'nin izzetli duruşu ve değerlerine sahip çıkma gayretinden kaynaklanıyor.

Bu direnişin en güzel neticesi ise insanlığın Yahudi'nin tasallutundan kurtmaya yönelik muştusudur. Yahudi'nin insanlık üzerine hayata geçirdiği büyüü bozmasıdır.

Tarih kitaplarında Gazze çoğu zaman stratejik konumuyla öne çıkar. Sizce coğrafyanın bu kader belirleyici rolü, bugünkü çatışmalarda nasıl bir etkide bulunuyor?

Izutsu Yahudi'yi "doymak bilmez haram yiyici" şeklinde tarif eder. Yahudi'nin dini paradır, menfaattir. Gazze'yi değil dünyayı versen de doymaz. Gazze'yi ele geçirme arzusunun altında ise üç temel neden yatıyor. İlki izzetli bir düşman olan Hamas. Zira Hamas'tan çok korkuyor ve yıkılmasına sebep olmasından endişe ediyor. İkincisi Gazze'nin sahil ve kıta sahanlığında enerji kaynakları. Üçüncüsü ise "büyük İsrail" adlı hayale giden küçük ama etkileyici ve dirençli engellerden biri oluşu. Coğrafya kader ise ki öyledir. Gazze'nin kaderinde kan vererek İsrail'i yok etmek var.

Tarih bize, zulmün karşısında verilen mücadelelerin uzun vadede nasıl sonuçlar doğurduğunu gösteriyor. Gazze direnişini bu tarihî perspektiften baktığınızda, geleceğe dair hangi işaretleri görüyorsunuz?

Gazze daha şimdiden pek çok şeyi başardı. İlki cenneti kazandı. İnsanlığı uyandırdı. Yahudi'nin yaklaşık üç asırdır ve özellikle de İkinci Cihan Harbi sonrasında kurguladığı mağduriyet masalı ve ağını çöktürdü. Üçüncüsü izletli, şahsiyetli ve gururlu duruşu ile İslam'ı tebliğ ediyor. Siyonizm'in nasıl iğrenç bir yapı olduğunu ifşa etti. Yahudileri bile kendi içinde böldü. Gazze insanlığın kurtuluş meşalesine dönüştü. Kanını akıttılar ama o kan yeni bir ruh aşıladı. Mağdur ve mazlum milletlerin, köleleştirilmiş insanlığa kurtuluş reçetesi yazıyor. Kukla Arap yönetimlerine ise güvende olmadıklarını, Yahudi terörünün kendilerini de kapısını çalmak üzere olduğunu, Amerika'ya bel bağlamalarının intihar olduğunu, İngiliz'e güvenilemeyeceğini öğretiyor. AB'yi böldü, Amerika'nın yıkılışını hızlandırıyor. Daha ne olsun!

KEMAL ÖZER İLE RÖPORTAJ

Modern dünya, Gazze'deki dramı çoğu zaman 'güncel bir kriz' olarak görüyor. Oysa sizce Gazze, İslam dünyasının tarihî hafızasında nasıl bir yere sahip?

Nureddin Zengi merhumun Kudüs-ü Şerifi esaretten kurtarmasında üç mühim kavşak vardı. Aşkalân, Gazze ve azgın ve sapkın Fâtîmiler. Selahaddin'in Eyyubî'yi, amcasını da bunları fethetmemişti. Gazze günümüz İslam dünyasının unuttuğu yerlerden biriydi tıpkı Bosna Hersek, Kosova, Arakan, Keşmir, Doğu Türkistan vs. gibi. Biz Müslümanlar buraları unutsak da düşmanlarımız buraları bize yeniden öğretti. Biz unuttuk ama düşman unutmadı, kader zaten unutmaz. Filistin'i işgal eden İsrail adlı terör oluşumunun 2000'lerin başında Gazze'ye başlattığı abluka Gazze'yi yeniden öğretti bize. Sadece bize değil bütün insanlığa. Öğrendik ama tıpkı Bosna'daki gibi oranın izzetli insanlarının ağır acıları sebebiyle.

Taşların altında büyür bir fidan,
Küllerden doğar yine her zaman.

Karanlık gecede yanar bir iman,
Gazze susmaz, direnir her an.

Gözlerinde umut, yüreğinde yara,
Çocuklar koşar molozdan çınara.

Bir gül açar kurşun dolu bahara,
Sevda kalır zulmün ortasında.

Minare göğsüne yükseltir sesini,
Çağırır insanı, çağırır dini.

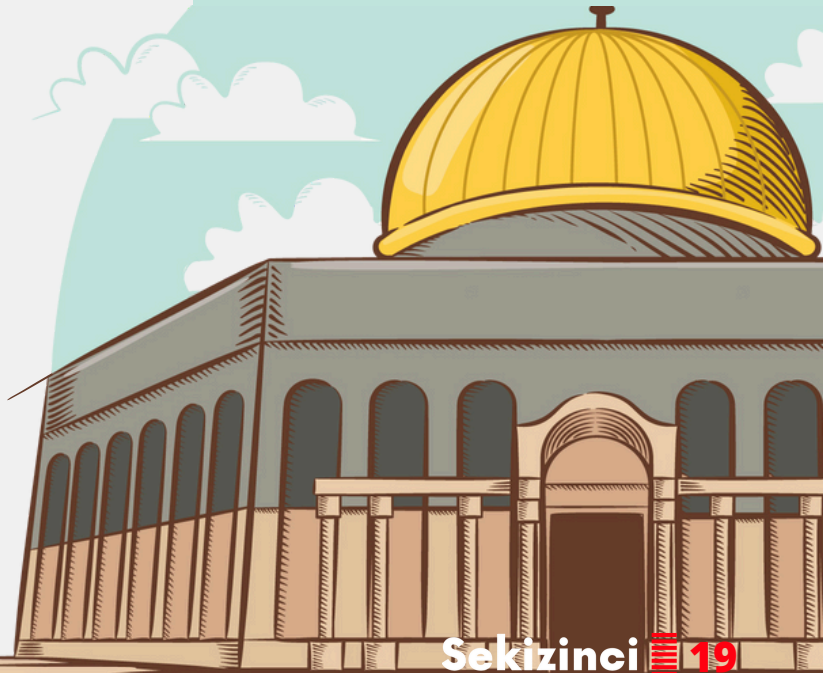
Rüzgâr taşır mazlunun nefesini,
Gazze yazar tarihin izini.

Ne sur yıkmak biter ne ateş söner,
Hak yolunda yürüyen geri dönmez.

Bir gün zafer iner gökten haber,
Gazze'nin çığlığı dünyayı sarsar.

GAZZE'NİN ÇIĞLIĞI

Ahmet Hamdi Köksal

GAZZE

OSMAN DENİZ

Yeryüzü kanıyor Gazze'de
Kanıyor yüreği insanlığın
Ölümler doğuyor hayatın ötesine
Toprak ölüm kusuyor

Ölümler dehşet ateşkes şiddet
İkisi arasında alınan soluk
Kuşatıldı Gazze ölümlerden ölümle
Sınırları çizildi kan deniziyle

Acıdır yükselen göğün maviliğine
Ufkunda bulutlar gözyaşı yüklü
Dik ve derin bir deniz kesmiş yolunu
Bir yanı çıkar Gehinnom vadisine

Ölüm doğuruyor kadınlar Gazze'de
Bebekler kefen ile kundaklanıyor
Sesini arıyor kelimeler sözlüklerden
Hayata insana dair ve merhamete

Acıyla kırılıyor yüzler aynalarda
Kanla siliniyor duvarlardan hatıralar
Evlerin altı üstünde gökyüzü toprak
Güneşi göğe küstürmüş bombalar

Ölümle dondu hayat Gazze'de
Binbir acıyla doyuruldu yaşayanlar
Kanla sulandı toprağı ölümlerin
Yahya Sinvar'la evler anıt mezar oldu

Silinmez bu acı çağın hafızasından
Bir Samirî yüküdür sırtında beni İsrail'in
İnsanlığın yüreğinde kanlı bir ur
Sabra Şatilla hâlâ tazedir hafızalarda

Ve Filistin İslam dünyası yüzüğünün kaş'ı
Parmağın bileğin ve yüreğin uzantısı
Şimdi kırık bakımsız ve sönük
Bir gün elbet hamuru yoğrulacak Kudüs'te

Ben Gazze'yim, ser-mest-i aşk-ı Hakk u dîn-i mübîn,
Mescid-i Aksâ'da doğmuş nur ile pür-yaqîn.

Bende-i zayıf görünsem dahi arş'a yükselir,
Feryâdım şehbâl açar, semâvâtı titreşir.

Hazret-i Dâvud'un neşîdesiyle yâd olurum,
Süleymân-ı azîmin mühr-i kudretiyle dolurum.

Evvel kible, son menzil, Habîb'in mirac yeri,
Sırr-ı esrârın beşiği, sırat-ı Hak menba'ı ben.

"Lâ ilâhe illâllah" nidâsı semâya çıkar,
Her zerremden kelime-i tevhîd cihâna akar.

Ey küffârın zinciri, bana ebed bağ olmaz,
İmanım dağ misâli, fırtınadan yıkılmaz.

Ben ki Selâhaddîn'in seyr-i cihâd menziliyim,
Kılıç parıltısıyla şehâdet kandiliyim.

Kudüs'ün pâk kapısını açtı o yiğit el,
Kanı ile yazdı şanını her mü'minin gönl-el.

Yavuz'un gölgesinde titrerdi Fırat sahîli,
Hilâfet şânı ile doldu şark u garb hayâli.

Ruhun hakikatinin koruyucusu Üçüncü Abdülhamid,
Kalbime nakş eyledi izzetin rûh nefesi.

Çocuklar şehîd olur, anneler sabreder,
Gözyaşı ile duası arş-ı Rahmân'a gider.

Kudüs semâsı şâhiddir, her taşım âyettir,
Şehidim yıldız olur, geceye nur verir.

Batının güneşi batıdan doğar sanır,
Lâkin Hakk'ın va'di doğudan yükselir, yanar.

GAZZE-İ MUKADDESE

Kerem Selçuklu

Boykot ile sarsılır küffâr sarayları,
Amma Müslüman uyur, gafletle geçer geceler.

Benim feryâdım size âh u figân değil mi?
Kalbinizde bir kıvılcım imanla yanmaz mı?

Bilin ki bu mes'ele mal ile ölçülmez hiç,
Bu safda olan kazanır, düşman kırılır dil ile.

Teheccüdle kalkınız, secdede göz yaşıyla,
Zulmü kahru perîşân eyleyin du'â ile.

Ben Gazze'yim, ben ümmetin kalbinde saklı sır,
Her şehîdim âşık, her yetîmim bir münir.

Mehdi Âli Gül-i Nebî'dir, nur-u pâkî,
Cemaatin imamıdır, nûru her köşeye akar hâkî.

Arkası semâdan iner Kudüs-ü Şerîf,
İsa yâd olur, duası Allah katında hârif.

Mehdi önünde durur, cemaat saf tutar,
İsa ardında gider, Hakk'ın nûru parlar.

O'nun secdesi göğ'e nüfuz eder, nur olur,
Adalet her köşeye iner, zulüm yerinde çor olur.

Nûr ile dolu cemaat, her gözyaşı şehâdet,
Hakk'ın izniyle açılır cennet kapısı, fetih şehadet.

Selâhaddin'in sancakları hâlâ dalgalanır,
Kudüs'ün pâk kapısında şehîd kanı parlar.

Yavuz'un Haremeyn'e hâdimliği destan olur,
Direniş ve adalet her gönülde sarsar, coşar olur.

Abdülhamîd'in sabrı hâlâ ufkumda parlar,
Zulmün gölgesi kalkar, adalet kurar.

Çocuklar taş atar Firavun'a, yıldız olur,
Anneler dua ile siper olur, sabırla serî.

Teheccüdde yükselir âh ve figân duâ ile,
Zulmü yıkar Rabbim, kahru perîşân ile.

Ey ümmet! Ben sizin aynanız, ben sizin kanınız,
Her nefesim şehâdet, her zerrem imanınız.

Kudret-i Hakk ile dirilirim feryâd u sedâ,
Mazlumun kalbinde yanar sabrın nûr pâyesi hâ.

Mehdi Âli Gül-i Nebî'dir, İmam-ı cemaât,
İsa ardında gider, duası Hakk'ta sabât.

Zulüm yıkılır, adalet her köşe taşar,
Rabbim bizden razı olur, düşman perişânlaşar.

Ben Gazze'yim, mazlumun bağrında siper,
Her secdemle dirilir ümmetin son nefer.

Bu dava bir imandır, safta kazanılır,
Kazanç dünya malı değil, sabır ile saplanır.

Zulme rızâ yoktur Hak katında, kazanç safta,
İman ile dolan yürek, fetih ile arş-ı pâkta.

Selâhaddin'in seyr-i cihâd hâlâ feryâd eder,
Kudüs'ün pâk taşında şehîd kanı söyler.

Yavuz'un kudreti, Haremeyn'in hâmîsi,
İmanla yoğrulmuş her gönle nûr verir hâlisi.

Abdülhamîd'in dirâyeti, milletin sancağı,
Mazlumun elinde tüter, adalet olur hançer gibi.

Her feryâdım göğ'e yükselir niyaz ile,
Kalplerde iman parlar, zulüm yıkılır her ile.

Çocuklar taş ile savaşı, yıldız olur her biri,
Anneler dua ile siper olur, sabırla serî.

Teheccüdde göz yaşı ile yükselir dua,
Rabbim kahru perîşân eylesin zulmü tam da.

Mehdi Âli Gül-i Nebî'dir, nûr-u pâk-ı saf,
Cemaat O'nun ardınca saf tutar, zulmün gücü zaf.

İsa dahi O'nun ardında, duası Hakk'ta,
Mazlumun başında durur, kudretle dolu vakta.

Ben Gazze'yim, her şehîdim yıldız, her yetîmim nur,
Kalbimde iman ile parlar sabır ve nur.

Bu dava bir imandır, safta kazanılır,
Kalbinde iman olmayan zulme boyun eğer, aldanılır.

Her secde, her niyaz, feryâd ve dua ile,
Zulmü yıkar Rabbim, âlemi nûr ile.

Cihad mal ile değil, kalp ile olur,
Her imanlı gönül ile zaferin nuru dolur.

Ben Gazze'yim, mazlumun bağrında siper,
Her nefesim şehâdet, her zerrem imanlı nefer.

Sen ki Âdem'sin, içünde saklı bir âlem,
Gönlünde Muhammed'den bir nur var, uyan, kalk kıyam eylem.

Dirilişin vaktidir, önünde Allah'ın apaçık fethi,
Sabır ve iman ile sarıl, teslim olma, Hakk'ın yolunda hem.

GAZZE'İN ÇIĞLIĞI

Taşların altında büyür bir fidan,
Küllerden doğar yine her zaman.
Karanlık gecede yanar bir iman,
Gazze susmaz, direnir her an.

Gözlerinde umut, yüreğinde yara,
Çocuklar koşar molozdan çınara.
Bir gül açar kurşun dolu bahara,
Sevda kalır zulmün ortasında.

Minare göğsü yükseltir sesini,
Çağırır insanı, çağırır dini.
Rüzgâr taşır mazlumun nefesini,
Gazze yazar tarihin izini.

Ne sur yıkmak biter ne ateş söner,
Hak yolunda yürüyen geri dönmez.
Bir gün zafer iner gökten haber,
Gazze'nin çığlığı dünyayı sarsar.

AHMET HAMDİ KÖKSAL